

Posteriorment, a mida que anaven coneixent-se les formes de propagació de la sífilis, aquesta idea de sanejar el bordell per sanejar la societat, anà generalitzant-se. La prostitució en sí deixà d'interessar als legisladors i als higienistes, els quals es preocuparen únicament dels seus efectes sobre la salut pública i de la manera d'evitar-los. Amb aquestes reglamentacions, que són les que subsisteixen encara, visant la prostitució, hom esperava ferir la sífilis.

Els puntals del sistema són: l'inscripció de les prostitutes, les visites sanitàries i l'hospitalització de les contagioses.

Amb l'inscripció, l'Estat crea, o preté crear, un veritable cos oficial de prostitutes de fet excloses del dret comú, constantment vigilades per funcionaris públics, sotmeses a un reglament que han de complir i a una jurisdicció especial encarregada de obligar-les-hi.

La visita sanitària que, es practica pels metges del Cos d'higiene de la prostitució en dispensaris creats amb aquest fi o en els propis domicilis de les interessades, té per objecte el descobriment, el més prompte possible, de les lesions contagioses que puguin presentar-se.

L'hospitalització de les malaltes, que a Barcelona té lloc actualment a l'Hospital de la Magdalena, té per objecte llur rigorós isolament fins que tot perill de contaminació deixi d'existir.

Exposats així els fets, semblen constituir una cadena ininterrompuda d'accions successives i de resultats naturalment immillorables.

Aquesta cadena, però, té moltes malles trencaes.

En realitat, àdhuc en aquelles ciutats on la reglamentació ha arribat a un grau màxim de perfecció; on ni la vigilància, ni les visites sanitàries, ni l'hospitalització deixen res a desitjar, els resultats obtinguts no han compensat mai ni els esforços dels metges ni els sacrificis d'ordre pecuniari, d'ordre legal i d'ordre moral que la seva pràctica exigeix. Flexner, després d'una profunda enquesta per les grans ciutats d'Europa a fi d'examinar i sospesar aquells resultats amb vistes a una eventual adaptació de sistema als Estats Units conclou que *la reglamentació de la prostitució sota el punt de vista de la moralitat pública es completament inútil i que sota el punt de vista sanitari es francament perjudicial.*

Per altra part, la seva aplicació perfecta és arreu difícilíssima.

A Catalunya, la inscripció, que recau únicament sobre una insignificant minoria de prostitutes de la classe més ínfima, que deixa escapar a la prostituta de luxe i a la clandestina inassequible i que pot prestar-se per a encobrir, sota falsos edats posades en els carnets, la prostitució de les menors, és d'efectes il·lusoris sota el punt de vista de la vigilància. L'organització policíaca dels Cos, que preté tenir constantment la vista sobre les meretrices inscrites, es veu cada dia burlada per un acte tan anodí com és un canvi de domicili real o fictici.

La cosa greu és que, entre les causes que determinen aquestes desercions, ocupa el primer lloc l'aparició de la malaltia. Aquella dona, que acudia regularment al dispensari mentre es conceptuava sana, deixa d'anar-hi així que sent els primers símptomes d'una afecció venèriana. Al dispensari de Dermatologia i Sifilografia de l'Hospital de la Santa Creu van sovint prostitutes amb l'únic objecte de saber si estan malaltes i sols en cas negatiu al sortir d'allà van a presentar-se als dispensaris d'higiene.

Aquests tenen, entre altres, un defecte capital: el de llur rigorosa especialització. Donats els prejudicis socials en mig dels quals vivim, aquesta no fa més que allunyar la clientela. Cal fer-se càrrec de què ni les més inveterades prostitutes volen ésser prostitutes. Per altra part, sabem que la sífilis no és cap cosa exclusiva de la prostitució oficial i, si volíem veritablement higienitzar el bordell, seria necessari pensar també en els milers i milers de prostitutes clandestines que fugen d'aquests dispensaris com fugirien de la pesta, sense pretendre per això eludir els tractaments ni tan sols d'hospitalització.

El que diem dels dispensaris podem estendre-ho a l'hospital-sifilicomi de la Magdalena. La seva creació, justament a l'hora precisa en què començava la reforma i humanització de la secular hospitalització del venerians a l'Hospital de la Santa Creu, constitueix un lamentable error de tàctica, una formidable reculada en el camí de la lluita antisifilítica. Els sifilicomis han estat suprimits a tota Europa com institucions nocives per la salut i àdhuc per la moral pública; per incompatibles amb la civilització i, sobretot, amb la sifilització moderna. Els més